

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul XIII — Nr. 292

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRÂRI ȘI ALTE ACTE

Luni, 4 iunie 2001

SUMAR

Pagina

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE

Decizia nr. 123 din 25 aprilie 2001 cu privire la
constituționalitatea Legii bugetului de stat pe anul
2001 1-8

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 123

din 25 aprilie 2001

cu privire la constituționalitatea Legii bugetului de stat pe anul 2001

1. Curtea Constituțională a fost sesizată, în temeiul dispozițiilor art. 144 lit. a) din Constituție, în vederea declanșării controlului de constituționalitate asupra Legii bugetului de stat pe anul 2001*), de un grup de 53 de deputați, și anume:

Marin Anton, George Crin Laurențiu Antonescu, Victor Babiuc, Cornel Boiangiu, Andrei Ioan Chiliman, Viorel-Gheorghe Coifan, Victor Paul Dobre, Ovidiu-Virgil Drăgănescu, Liviu Iuliu Dragoș, Valeriu Gheorghe, Titu-Nicolae Gheorghiof, Puiu Hașotti, Anton Ionescu, Ion Luchian, Cătălin Micula, Ion Mogoș, Monica Octavia Musca, Gheorghe-Eugen Nicolăescu, Dinu Patriciu, Napoleon Pop, Cornel Popa, Grigore Dorin Popescu, Călin Popescu-Tăriceanu, Dan-Radu Rușanu, Nini Săpunaru, Dan Coriolan Simedru, Cornel Știrbeț, Valeriu Stoica, Radu Stroe, Gheorghe Albu, Anca Daniela Boagiu, Emil Boc, Vasile Bran, Costică Canacheu, Ion Cîrstoiu, Victor Sorin Lepșa, Mircea Man, Gheorghe-Liviu Negoită, Vasile Nistor, Ioan Oltean, Ioan Onisei, Romeo-Marius Raicu, Alexandru Sassu, Mircea Nicu Toader, Adrieian Videanu, Mihai Baciu,

Gheorghe Barbu, Radu Mircea Berceanu, Paula Maria Ivănescu, Alexandru-Liviu Mera, Nicolae Nan, Alexandru Pereș și Mihai Stănișoară.

Sesizarea a fost trimisă Curții Constituționale prin Adresa nr. XIV/341 din 17 aprilie 2001 a Secretariatului general al Camerei Deputaților și a fost înregistrată la Curtea Constituțională sub nr. 1.357 din 17 aprilie 2001, formând obiectul Dosarului nr. 161A/2001.

Prin sesizare se susține neconstituționalitatea Legii bugetului de stat pe anul 2001 sub două aspecte: un aspect formal, referitor la nerespectarea dispozițiilor constituționale privind legiferarea, și un aspect referitor la fondul reglementării, și anume neconstituționalitatea prevederilor art. 11 alin. (3), art. 30 alin. (4), art. 34 și ale anexei nr. 9a), art. 41, art. 42 alin. (1) și ale art. 43 din lege.

În legătură cu primul aspect autorii sesizării susțin că Legea bugetului de stat pe anul 2001, în ansamblu, este neconstituțională, întrucât a fost adoptată cu încălcarea dispozițiilor art. 62 alin. (1) din Constituție potrivit cărora „Camera Deputaților și Senatul lucrează în ședințe separate și

*) Legea bugetului de stat pe anul 2001 nr. 216/2001 a fost publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 214 din 26 aprilie 2001.

în ședințe comune. În ședințele comune, lucrările se desfășoară potrivit unui regulament adoptat cu votul majorității deputaților și senatorilor, fără a se arăta însă în mod concret în ce constă această încălcare. În schimb, sunt invocate prevederi ale Regulamentului ședințelor comune ale Camerei Deputaților și Senatului, care nu au fost respectate cu prilejul dezbaterii proiectului Legii bugetului de stat pe anul 2001. Astfel sunt invocate prevederile art. 21 alin. 4 privind obligația președintelui care conduce ședința comună de a preciza dacă este întrunit cvorumul legal, prevederile art. 22, care stabilesc dreptul președinților grupurilor parlamentare de a solicita verificarea întrunirii cvorumului, prevederile art. 23, referitoare la obligația conducătorului ședinței comune de a veghea la respectarea regulamentului, prevederile art. 39, potrivit cărora la ședințele comune în care se adoptă legi, hotărâri sau moțiuni este obligatorie prezența a cel puțin jumătate plus unul din numărul membrilor care compun cele două Camere ale Parlamentului, și prevederile art. 52, conform cărora amendamentele și articolele se pot adopta numai cu votul majorității deputaților și senatorilor prezenți la ședință. În sensul acestor susțineri se fac trimiteri la stenogramele ședințelor din 10 și 11 aprilie 2001, din care rezultă că „Președintele ședinței comune a anunțat prezența în sală a 383 deputați și senatori din numărul total de 485”, că nu s-a verificat „în permanență” cvorumul legal, că s-au anunțat numai abținerile și voturile „contra”, fără a se număra și voturile „pentru”, anunțându-se că amendamentul ori articolul s-a adoptat „cu mare majoritate”, precum și că la votarea art. 50 din proiectul de lege s-a anunțat un număr de 140 voturi „pentru”, număr ce este insuficient în cazul prezenței a 383 parlamentari.

Autorii sesizării susțin, de asemenea, că „pe fondul reglementării” prevederile art. 11 alin. (3), art. 34 și ale anexei nr. 9a), art. 41, art. 42 alin. (1) și ale art. 43 din Legea bugetului de stat pe anul 2001 contravin „dispozițiilor art. 123 alin. (1) și (2), art. 125 alin. (1), art. 143 și art. 79 alin. (1) și (2), art. 137 alin. (1) și art. 136 alin. (1), coroborate cu cele ale art. 3 alin. (3) din Constituția României, precum și celor ale art. 6 pct. 1 și art. 9 pct. 6 și 7 din Carta europeană a autonomiei locale, ratificată de România prin Legea nr. 199/1997, document care — potrivit art. 11 alin. (2), raportat la art. 20 din Constituție — face parte din dreptul intern”.

Astfel, se arată că art. 11 alin. (3) din legea criticată încalcă principiul separației puterilor în stat și prevederile art. 123 alin. (1) și (2), art. 125 alin. (1), art. 143 și art. 79 alin. (1) și (2) din Constituție, prin aceea că numai ordonatorii principali de credite de la Camera Deputaților, Senat și Administrația prezidențială sunt exceptați de la obligația de a cere avizul Ministerului Muncii și Solidarității Sociale, în vederea aprobării statelor de funcții, iar nu și ordonatorii principali de credite de la Curtea Supremă de Justiție, Curtea Constituțională, Consiliul Legislativ și Avocatul Poporului. Se apreciază că „neexceptarea autorităților amintite de la obținerea respectivului aviz semnifică, de fapt, acceptarea unui control al unui minister, organ al executivului, asupra puterii judecătorești și a celorlalte autorități publice independente”.

În legătură cu neconstituționalitatea art. 30 alin. (4) din Legea bugetului de stat pe anul 2001, care prevede repartizarea directă pe sectoarele municipiului București a unei părți din cota alocată municipiului București din impozitul pe venit încasat la bugetul de stat, se arată că acest text încalcă dispozițiile constituționale ale art. 137 alin. (1), referitoare la componența bugetului public național, ale art. 136 alin. (1) privind formarea, administrarea, întrebuințarea și controlul resurselor financiare ale statului, precum și ale art. 3 alin. (3) care reglementează organizarea teritoriului sub aspect administrativ. În motivarea acestei susțineri se

arată că prin legea bugetului de stat „nu pot fi reglementate proceduri de formare, administrare și întrebuințare ale resurselor financiare ale statului pentru sectoarele municipiului București care nu sunt unități administrativ-teritoriale în sensul dispozițiilor constituționale și, cu atât mai puțin, nu pot avea un buget propriu care să facă parte din bugetul public național”.

De asemenea, se apreciază că dispozițiile art. 34 din lege și anexa nr. 9a), care stabilesc limitele maxime ale numărului de posturi din aparatul propriu al consiliilor locale de la comune, orașe, municipii, sectoare ale municipiului București, precum și de la consiliile județene, încalcă principiul autonomiei locale consacrat la art. 119 din Constituție, precum și prevederile art. 6 pct. 1 și ale art. 9 pct. 6 și 7 din Carta europeană a autonomiei locale.

În sfârșit, se mai susține că prevederile art. 41, art. 42 alin. (1) și ale art. 43 din Legea bugetului de stat pe anul 2001, prevederi potrivit cărora Guvernul poate aproba prin hotărâre modificări în structură și între ordonatorii principali de credite, iar prin Ministerul Finanțelor Publice, modificări în listele de investiții și anulări de credite bugetare, încalcă dispozițiile art. 136 alin. (1) din Constituție, referitoare la reglementarea prin lege a formării, administrării, întrebuințării și controlului resurselor financiare ale statului, ale unităților administrativ-teritoriale și ale instituțiilor publice. Se consideră că aceste dispoziții ale legii sunt contrare și prevederilor art. 107 alin. (2) din Constituție, care stabilesc că Guvernul poate adopta hotărâri pentru organizarea executării legilor, iar nu și pentru modificarea acestora.

2. Prin Adresa nr. 218 din 18 aprilie 2001 Curtea Supremă de Justiție a sesizat Curtea Constituțională în vederea examinării unor aspecte de neconstituționalitate a Legii bugetului de stat pe anul 2001. Sesizarea Curții Constituționale a fost hotărâtă cu unanimitate de voturi de către cei 67 de membri ai Curții Supreme de Justiție care au participat la ședința din 18 aprilie 2001 a Secțiilor Unite, din totalul de 79 de membri ai Curții. Această sesizare formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 167A/2001.

Prin sesizare se arată că Legea bugetului de stat pe anul 2001 încalcă principiul separației puterilor în stat, consacrat prin prevederile cap. I, II și IV din titlul III al Constituției, prin aceea că nu se respectă dreptul Curții Supreme de Justiție de a-și elabora și aproba singură bugetul. În acest sens se arată că art. 13 din lege prevede că indemnizațiile lunare ale unor categorii de demnitari, printre care și judecătorii Curții Supreme de Justiție, se stabilesc conform valorii de referință universală de 2.444.000 lei. Or, pentru aplicarea acestei prevederi legale și la Curtea Supremă de Justiție era necesară suplimentarea bugetului său la capitolul „Cheltuieli de personal” cu suma de 20.000.000 mii lei, sens în care Curtea Supremă de Justiție a și propus un amendament, ce a fost însă respins de Parlament. În aceste condiții se apreciază că prin respingerea amendamentului propus anexa nr. 3/04 la Legea bugetului de stat pe anul 2001, anexă care cuprinde bugetul pe anul 2001 al Curții Supreme de Justiție, este neconstituțională, întrucât instituie o discriminare în defavoarea demnitarilor de la Curtea Supremă de Justiție, încălcându-se astfel prevederile constituționale ale art. 16 alin. (1), referitoare la egalitatea în drepturi a cetățenilor, precum și ale art. 51, privind obligația cetățenilor și a autorităților statului de a respecta Constituția, supremația acesteia și legile.

Prin aceeași sesizare se mai arată că dispozițiile art. 11 alin. (3) teza finală din Legea bugetului de stat pe anul 2001 încalcă principiul separației puterilor în stat, precum și prevederile art. 125 alin. (1) din Constituție, prin aceea că nu exceptează și Curtea Supremă de Justiție „de la avizarea statului de funcții de către Ministerul Muncii și

Solidarității Sociale, alături de Camera Deputaților, Senat și Administrația prezidențială“.

3. În conformitate cu dispozițiile art. 18 alin. (1) și (2) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, republicată, s-au solicitat punctele de vedere ale președinților celor două Camere ale Parlamentului și al Guvernului.

Președintele Camerei Deputaților, în punctul său de vedere, apreciază că sesizările referitoare la neconstituționalitatea Legii bugetului de stat pe anul 2001 sunt neîntemeiate atât sub aspect procedural, cât și sub aspectul fondului reglementării.

Astfel, sub aspect procedural, în legătură cu sesizarea formulată de grupul de deputați, în punctul de vedere al președintelui Camerei Deputaților se ridică problema includerii pe lista susținătorilor sesizării de neconstituționalitate a celor nouă deputați, membri ai Partidului Democrat, care nu au semnat direct această listă, ci au transmis prin fax declarații personale în sensul solicitării declanșării controlului de constituționalitate.

Cu privire la susținerea neconstituționalității Legii bugetului de stat pe anul 2001 pentru nerespectarea procedurii constituționale la adoptarea acesteia, se apreciază că „trimiterea la art. 62 alin. (1) din Constituție este eronată, incident fiind art. 64 din Legea fundamentală, în conformitate cu care *«Camera Deputaților și Senatul adoptă legi [...] în prezența majorității membrilor»*“, iar susținerea referitoare la încălcarea Regulamentului ședințelor comune ale Camerei Deputaților și Senatului „este irelevantă, întrucât dispozițiile regulamentare vizate stabilesc cadrul general pentru desfășurarea ședințelor comune ale Camerelor legislative, stabilind principiile“. De altfel, se consideră că și prevederile regulamentului au fost respectate pe deplin în procesul de adoptare a legii.

Cu referire la obiecțiunile formulate asupra fondului unor reglementări se arată următoarele:

— dispozițiile art. 11 alin. (3) din Legea bugetului de stat pe anul 2001 sunt constituționale, întrucât „obligația ordonatorilor principali de credite de la Curtea Supremă de Justiție, de la Curtea Constituțională, Avocatul Poporului și Consiliul Legislativ de a solicita avizul Ministerului Muncii și Solidarității Sociale nu aduce nici o atingere principiului separației puterilor în stat și nici nu încalcă textele constituționale invocate“;

— prevederile art. 30 alin. (4) din lege sunt, de asemenea, constituționale, deoarece art. 75 din Legea administrației publice locale nr. 69/1991, republicată, stabilește că sectoarele municipiului București sunt organizate ca subdiviziuni administrativ-teritoriale, iar potrivit art. 77 alin. (1) din aceeași lege, *„Consiliile locale ale sectoarelor municipiului București funcționează în condițiile prevăzute în prezenta lege pentru consiliile locale ale comunelor și orașelor și exercită atribuțiile prevăzute pentru acestea [...]“*,

— art. 34 și anexa nr. 9a) ale legii nu încalcă principiul autonomiei locale și nici pe cel al descentralizării serviciilor publice, iar Guvernul „nu a impus un număr de posturi în aparatul propriu al consiliilor locale de la comune, orașe, municipii și sectoare ale municipiului București, și nici în cel al consiliilor județene, ci a prezentat Parlamentului spre aprobare niște limite orientative, stabilite prin anexa nr. 9a) și fundamentate pe criterii obiective, economice, sociale, demografice“;

— dispozițiile art. 41, art. 42 alin. (1) și ale art. 43 din lege se întemeiază pe prevederile art. 3, art. 22 alin. (7) și (10) și ale art. 41 alin. (1) din Legea nr. 72/1996 privind finanțele publice, care, la rândul lor, pun în aplicare dispozițiile art. 136 alin. (1) din Constituție.

Președintele Senatului, în punctul său de vedere, apreciază, de asemenea, că obiecțiunile formulate sunt în întregime neîntemeiate.

Astfel, în legătură cu susținerile privind nerespectarea procedurii de legiferare, se apreciază că „Referirile la art. 74 alin. (1) din Constituție sunt evident neîntemeiate, legea face parte din categoria legilor ordinare și a fost adoptată cu 315 voturi «pentru», adică mai mult de majoritatea membrilor prezenți“, iar „Cvorumul de ședință a fost constant asigurat“ și „Nu se prezintă nici o dovadă că nu a existat cvorum de ședință la votarea vreunui text“. Se mai arată că „Referirea la art. 62 din Constituție nu are nici o relevanță, deoarece Regulamentul ședințelor comune ale Camerelor a fost respectat“.

Cu privire la criticile privind fondul reglementărilor cuprinse în Legea bugetului de stat pe anul 2001, se arată următoarele:

— art. 11 alin. (3) din lege „nu prezintă o încălcare a separației puterilor în stat“ și, pe de altă parte, „obiecțiunile din sesizare sunt de legiferare, iar nu de constituționalitate, iar legiferarea pe fondul reglementării, dacă nu încalcă prevederi constituționale, nu cade sub incidența controlului Curții Constituționale“;

— „Art. 30 alin. (4) pentru municipiul București este legiferare conformă cu nevoile și posibilitățile financiare. Este dreptul legii bugetului de a stabili cote de folosire a sumelor pe care bugetul de stat le dă bugetelor locale pentru echilibrare“;

— dispozițiile „art. 34 și anexa nr. 9a) sunt, de asemenea, probleme de legiferare“, iar „stabilirea de limite maxime de cheltuieli pe posturi administrative este o obligație a Guvernului, deci a bugetului de stat, conform Programului de guvernare aprobat de Parlament“;

— „invocarea art. 136 alin. (1), cu referire la art. 41, 42 și 43, dar și la art. 40 demonstrează rolul Guvernului în *«formarea, administrarea, întrebuintarea și controlul resurselor financiare ale statului»* și acestea asigură aplicarea legii, răspunderii și adaptării legale în dinamica resurselor financiare“.

Totodată, în legătură cu sesizarea Curții Supreme de Justiție, se consideră în esență că aceasta „nu cuprinde nici un aspect de neconstituționalitate, ci numai probleme de legiferare și care nu cad sub cenzura Curții Constituționale“.

Guvernul, în punctul său de vedere, apreciază că sesizările formulate sunt neîntemeiate.

Astfel, sub aspect procedural, la fel ca și în punctul de vedere al președintelui Camerei Deputaților, se ridică problema includerii pe lista susținătorilor sesizării de neconstituționalitate a celor nouă deputați, membri ai Partidului Democrat, care nu au semnat direct această listă, ci au transmis prin fax declarații personale în sensul solicitării declanșării controlului de constituționalitate. Totodată, în legătură cu susținerile referitoare la nerespectarea regulilor procedurale privind legiferarea, se arată că „legea bugetului a fost adoptată în ședința comună a Camerelor, potrivit art. 62 alin. (1) și alin. (2) lit. b) din Constituție [...], iar trimiterea la art. 74 alin. (1), care stabilește majoritatea de voturi necesară pentru adoptarea legilor organice și regulamentelor Camerelor, la art. 75, care face referire la trimiterea proiectelor de lege și a propunerilor legislative de la o Cameră la cealaltă și la art. 76 din Constituție, care privește instituția medierii, este lipsită de obiect“. Aceasta „deoarece textele menționate nu privesc procedura de adoptare a legii bugetului de stat, care este o lege cu caracter ordinar, dezbătută într-o procedură specială“. Se mai arată că „singura condiție de cvorum este aceea de la art. 64 pentru adoptarea legii și care a fost întrunită, așa cum rezultă din înseși rezultatele votului final“, iar „în ce

privește pretensele încălcări ale art. 21, art. 23, art. 39 și art. 52 din Regulamentul ședințelor comune [...], potrivit practicii constante a Curții Constituționale aplicarea prevederilor regulamentare nu intră în sfera de control a acesteia”.

Cu privire la criticile vizând fondul reglementării, se consideră, de asemenea, că acestea sunt neîntemeiate, pentru următoarele motive:

— dispozițiile art. 11 alin. (3) din lege, coroborate cu cele ale alin. (1) din același articol, sunt constituționale, întrucât „obligația ordonatorilor principali de credite de a solicita avizul Ministerului Muncii și Solidarității Sociale nu aduce nici o atingere principiului separației puterilor în stat și nici nu încalcă textele constituționale invocate”. Se mai arată că, pe de altă parte, „avizarea de către Ministerul Muncii și Solidarității Sociale a statelor de funcții nu reprezintă o imixtiune în activitatea de fond a autorităților menționate și nu poartă asupra competențelor ce le sunt stabilite prin Constituție și legile organice de organizare, sensul avizului fiind acela de aviz consultativ de legalitate, și nu unul conform, de oportunitate”;

— dispozițiile art. 30 alin. (4) din lege sunt constituționale, întrucât sectoarele municipiului București, potrivit prevederilor art. 6 alin. (3) din Legea nr. 189/1998 privind finanțele publice locale și ale art. 77 alin. (1) din Legea administrației publice locale nr. 69/1991, republicată, sunt subdiviziuni administrativ-teritoriale și au obligația de a elabora bugetele proprii, care fac parte din bugetul public național;

— dispozițiile art. 34 și anexa nr. 9a) ale legii nu încalcă principiul autonomiei locale prevăzut în Constituție și în Carta europeană a autonomiei locale, ele fiind conforme și cu prevederile art. 63 alin. (1) lit. l) din Legea nr. 69/1991, republicată, potrivit cărora consiliile locale aprobă organigrama și numărul de personal din aparatul propriu în limitele normelor legale;

— dispozițiile art. 41, art. 42 alin. (1) și ale art. 43 din lege se întemeiază pe prevederile Legii nr. 72/1996 privind finanțele publice și sunt conforme cu cele ale art. 136 alin. (1) din Constituție.

În ceea ce privește sesizarea formulată de Curtea Supremă de Justiție se apreciază că susținerea privind suplimentarea bugetului său la capitolul cheltuieli de personal cu 20 miliarde lei este neîntemeiată, întrucât, după cum rezultă din nota Ministerului Finanțelor Publice anexată punctului de vedere al Guvernului, „la stabilirea cheltuielilor de personal s-a avut în vedere creșterea salarială prevăzută la art. 13”.

De asemenea, se consideră ca fiind neîntemeiată obiecția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 11 alin. (3) din lege, pentru aceleași motive invocate în sesizarea grupului de deputați cu privire la acest text de lege.

În scopul soluționării sesizării de neconstituționalitate, potrivit dispozițiilor art. 5 din Legea nr. 47/1992, republicată, Curtea Constituțională, prin Adresa nr. 1.053 din 22 martie 2001, a solicitat Secretariatului general al Camerei Deputaților următoarele documente: Raportul comun nr. B.P.22/1996 și nr. B.P.198/1996 al Comisiei pentru apărare, ordine publică și siguranță națională și al Comisiei juridice, de disciplină și imunități; Raportul Comisiei de mediere; stenograma ședinței din 23 mai 2000 privind dezbaterile raportului de mediere; stenograma din data de 7 mai 2001 a ședinței comune a celor două Camere ale Parlamentului, privind dezbaterile textelor aflate în divergență. Secretariatul general al Camerei Deputaților a transmis documentele solicitate prin Adresa nr. XIV/1/106 din 23 martie 2001.

De asemenea, prin Adresa nr. 1.057 din 22 martie 2001 Curtea Constituțională a solicitat Secretariatului general al Senatului stenograma ședinței din 15 mai 2000

privind dezbaterile raportului Comisiei de mediere. Această stenogramă a fost înaintată Curții prin Adresa nr. 660 din 26 martie 2001.

Întrucât ambele sesizări privesc constituționalitatea Legii bugetului de stat pe anul 2001 atât sub spectru formal, cât și sub aspectul fondului de reglementare a unor dispoziții din lege, Curtea Constituțională, în baza art. 164 din Codul de procedură civilă, coroborat cu art. 16 din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, republicată, a dispus conexarea Dosarului nr. 167A/2001 la Dosarul nr. 161A/2001.

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ,

examinând sesizările de neconstituționalitate, punctele de vedere ale președinților celor două Camere ale Parlamentului și al Guvernului, stenogramele ședințelor comune ale Camerei Deputaților și Senatului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, dispozițiile Legii bugetului de stat pe anul 2001, raportate la prevederile Constituției, precum și dispozițiile Legii nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, reține următoarele:

Curtea a fost legal sesizată și este competentă, în temeiul dispozițiilor art. 144 lit. a) din Constituție, precum și ale art. 2, 12 și 17 din Legea nr. 47/1992, republicată, să se pronunțe asupra obiecțiilor de neconstituționalitate.

Criticile conținute în aceste obiecții de neconstituționalitate se referă atât la ansamblul Legii bugetului de stat pe anul 2001, și anume sub aspectul încălcării dispozițiilor privind legiferarea, cât și pe fondul reglementărilor cuprinse în unele dintre textele legii supuse controlului de constituționalitate.

I. Cea dintâi categorie de critici, referitoare la ansamblul legii, este structurată sub două aspecte.

I.1. Potrivit unui prim aspect de neconstituționalitate, referitor la ansamblul reglementării, Legea bugetului de stat pe anul 2001 încalcă dispozițiile art. 62 alin. (1) teza a doua din Constituție, conform căreia „*În ședințele comune, lucrările se desfășoară potrivit unui regulament adoptat cu votul majorității deputaților și senatorilor*”. Nu se precizează însă în ce anume constă contrarietatea dintre legea criticată și textul constituțional invocat.

Examinând această susținere, Curtea Constituțională constată că în îndeplinirea prevederilor acestui text constituțional Parlamentul a adoptat prin Hotărârea Parlamentului nr. 4/1992 Regulamentul ședințelor comune ale Camerei Deputaților și Senatului, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 34 din 4 martie 1992.

Pe de altă parte, Curtea Constituțională reține că, potrivit dispozițiilor art. 144 lit. b) din Constituție, aceasta „se pronunță asupra constituționalității regulamentelor Parlamentului [...]”, iar nu și asupra modului de aplicare a prevederilor lor. Așa fiind, rezultă că eventuala nerespectare, în cadrul unei ședințe comune a celor două Camere, a anumitor prevederi ale regulamentului nu constituie o problemă de constituționalitate.

De altfel, prin Decizia nr. 98 din 25 octombrie 1995, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 248 din 31 octombrie 1995, Curtea Constituțională a statuat: „Pentru rezolvarea contestațiilor senatorilor, deputaților sau ale grupurilor parlamentare în legătură cu măsurile concrete de aplicare a regulamentului Parlamentului, urmează să se recurgă la folosirea căilor și procedurilor exclusiv parlamentare”. De asemenea, în legătură cu aplicarea Regulamentului Camerei Deputaților, prin Decizia Curții Constituționale nr. 17 din 27 ianuarie 2000, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 40 din 31 ianuarie 2000, s-a reținut că „în virtutea principiului autonomiei reglementare, prevăzut în art. 61 alin. (1) din Constituție, text conform căruia «*Organizarea și funcționarea fiecărei*

Camere se stabilesc prin regulament propriu [...]», Camera Deputaților este unica autoritate publică ce deține competența [...] să interpreteze, ea însăși, conținutul normativ al Regulamentului propriu și să decidă asupra modului de aplicare a acestuia, respectându-se de fiecare dată, desigur, normele constituționale aplicabile“.

Așa fiind, Curtea Constituțională urmează să constate că această obiecție de neconstituționalitate este neîntemeiată.

1.2. O altă susținere a autorilor sesizării referitoare la Legea bugetului de stat pe anul 2001 în ansamblu privește nerespectarea prevederilor Regulamentului ședințelor comune ale Camerei Deputaților și Senatului prin aceea că nu s-a verificat „în permanență“ întrunirea cvorumului (și aceasta nici atunci când a existat solicitarea expresă din partea reprezentanților unor grupuri parlamentare), cu consecința că, în mai multe cazuri, nu a fost obținută majoritatea necesară de voturi.

Ca urmare a examinării stenogramelor ședințelor comune ale Camerei Deputaților și Senatului, inclusiv a anunțurilor președinților ședințelor comune, consemnate în stenogramele acestor ședințe, rezultă însă că adoptarea ori respingerea fiecărui amendament sau articol s-a făcut cu votul majorității deputaților și senatorilor prezenți la lucrări, iar cvorumul de lucru a fost întrunit.

De altfel Curtea Constituțională reține că, în temeiul art. 62 alin. (2) lit. b) din Constituție, „*Camerele se întrunesc în ședință comună pentru: [...] b) aprobarea bugetului de stat și a bugetului asigurărilor sociale de stat [...]*”, iar legea bugetului de stat, care este o lege ordinară, se adoptă în conformitate cu art. 74 alin. (2) din Constituție, potrivit căruia „*Legile ordinare și hotărârile se adoptă cu votul majorității membrilor prezenți din fiecare Cameră*”. Rezultă de aici că dispozițiile constituționale au în vedere votul final exprimat pentru proiectul de lege în ansamblu. Or, din stenograma ședinței comune din 12 aprilie 2001, necontestată de autorii sesizării, reiese că proiectul Legii bugetului de stat pe anul 2001 a fost adoptat cu votul majorității deputaților și senatorilor.

Față de cele arătate obiecția de neconstituționalitate referitoare la nerespectarea dispozițiilor constituționale privind legiferarea nu poate fi primită.

II. Cea de a doua categorie a criticilor de neconstituționalitate a Legii bugetului de stat pe anul 2001 privește fondul reglementării, și anume neconstituționalitatea dispozițiilor art. 11 alin. (3), art. 30 alin. (4), art. 34, 41, art. 42 alin. (1) și ale art. 43, dispoziții care prevăd:

— Art. 11 alin. (3): „*În limita cheltuielilor de personal și a numărului maxim de posturi ordonatorii principali de credite vor aproba, în termen de 30 de zile de la data publicării prezentei legi în Monitorul Oficial al României, Partea I, statele de funcții, numai cu avizul Ministerului Muncii și Solidarității Sociale. Un exemplar al statelor de funcții ale ordonatorilor principali de credite și statele de personal centralizate, pentru instituțiile din subordinea acestora, se vor depune la Ministerul Finanțelor Publice în termen de 15 zile de la aprobarea acestora. Aceste prevederi nu se aplică în cazul ordonatorilor principali de credite de la Camera Deputaților, Senat și Administrația prezidențială.*”;

— Art. 30 alin. (4): „*Pentru municipiul București cota este de 61,5% și se repartizează în condițiile prevăzute la alin. (3), astfel: 18% la bugetele locale ale sectoarelor municipiului București, 36,5% la bugetul propriu al municipiului București și 7% la dispoziția Consiliului General al Municipiului București, numai pentru echilibrarea bugetelor locale ale sectoarelor acestuia. Aceste procente se aplică asupra impozitului pe venit încasat la bugetul de stat la nivelul fiecărui sector, începând cu luna iulie 2001, urmând ca până la finele lunii respective Consiliul General al Municipiului București să descentralizeze*

cheltuielile bugetare către sectoare, în concordanță cu sursele de venituri ale acestora.”;

— Art. 34: „*(1) Limitele maxime ale numărului de posturi din aparatul propriu al consiliilor locale de la comune, orașe, municipii și sectoare ale municipiului București, precum și de la consiliile județene sunt prevăzute în anexa nr. 9a.*

(2) La stabilirea concretă a numărului de posturi din aparatul propriu consiliile locale și consiliile județene vor lua în considerare numărul populației din comunele, orașele, municipiile și județele respective, suprafața și numărul de localități componente ale unităților administrativ-teritoriale.

(3) Stabilirea numărului de posturi se va face în condițiile cheltuirii eficiente a fondurilor publice și încadrării cheltuielilor de personal în veniturile bugetelor locale ale unităților administrativ-teritoriale.”;

— Art. 41: „*Guvernul poate aproba, prin hotărâre, modificări în structură și între ordonatorii principali de credite, cu încadrarea în nivelul total al intrărilor de credite externe, cuprinse în anexele nr. 1 și 2, în funcție de derularea programelor de împrumut extern, aprobate potrivit legii.*”;

— Art. 42: „*(1) La propunerea justificată a ordonatorilor principali de credite, în funcție de derularea procesului investițional și de evoluția prețurilor, se autorizează Guvernul, prin Ministerul Finanțelor Publice, să aprobe, până la data de 31 octombrie 2001, modificări în listele de investiții, anexe la bugetele ministerelor și ale celorlalte organe de specialitate ale administrației publice centrale, cu excepția poziției «Alte cheltuieli de investiții», la care se pot aproba modificări numai la cheltuielile privind proiectarea și execuția consolidărilor și intervențiilor pentru prevenirea sau înlăturarea efectelor produse de acțiuni accidentale și calamități naturale, cuprinse la această poziție, cu încadrarea în cheltuielile de capital aprobate la capitolul respectiv, conform clasificăției funcționale.*”;

— Art. 43: „*(1) Ordonatorii principali de credite au obligația să analizeze situația creditelor bugetare aprobate prin bugetul de stat pe anul 2001, pentru care, în baza unor dispoziții legale sau a altor cauze, acțiunile și sarcinile au fost ori pot fi anulate sau amânate, și să propună Ministerului Finanțelor Publice anularea creditelor respective.*

(2) Fondul de rezervă bugetară la dispoziția Guvernului se majorează cu creditele bugetare anulate potrivit prevederilor alin. (1).”

De asemenea, sunt criticate, ca fiind neconstituționale, anexa nr. 3/04, care prevede „*Bugetul pe anul 2001*” al Curții Supreme de Justiție, precum și anexa nr. 9a), care stabilește „*Numărul maxim de posturi pentru aparatul propriu al consiliilor locale și consiliilor județene*”.

În susținerea neconstituționalității acestor dispoziții din Legea bugetului de stat pe anul 2001 se invocă încălcarea art. 3 alin. (3), art. 16 alin. (1), art. 51, art. 79, art. 107 alin. (2), art. 119, 123, art. 125 alin. (1), art. 136 alin. (1), art. 137 alin. (1) și art. 143 din Constituție, dispoziții al căror conținut este următorul:

— Art. 3 alin. (3): „*Teritoriul este organizat, sub aspect administrativ, în comune, orașe și județe. În condițiile legii, unele orașe sunt declarate municipii.*”;

— Art. 16 alin. (1): „*Cetățenii sunt egali în fața legii și a autorităților publice, fără privilegii și fără discriminări.*”;

— Art. 51: „*Respectarea Constituției, a supremației sale și a legilor este obligatorie.*”;

— Art. 79: „*(1) Consiliul Legislativ este organ consultativ de specialitate al Parlamentului, care avizează proiectele de acte normative în vederea sistematizării, unificării și coordonării întregii legislații. El ține evidența oficială a legislației României.*

(2) Înființarea, organizarea și funcționarea Consiliului Legislativ se stabilesc prin lege organică.”;

— Art. 107 alin. (2): „*Hotărârile se emit pentru organizarea executării legilor.*”;

— Art. 119: „Administrația publică din unitățile administrativ-teritoriale se întemeiază pe principiul autonomiei locale și pe cel al descentralizării serviciilor publice.“;

— Art. 123: „(1) Justiția se desfășoară în numele legii.
(2) Judecătorii sunt independenți și se supun numai legii.“;

— Art. 125 alin. (1): „Justiția se realizează prin Curtea Supremă de Justiție și prin celelalte instanțe judecătorești stabilite de lege.“;

— Art. 136 alin. (1): „Formarea, administrarea, întreținerea și controlul resurselor financiare ale statului, ale unităților administrativ-teritoriale și ale instituțiilor publice sunt reglementate prin lege.“;

— Art. 137 alin. (1): „Bugetul public național cuprinde bugetul de stat, bugetul asigurărilor sociale de stat și bugetele locale ale comunelor, ale orașelor și ale județelor.“;

— Art. 143: „Judecătorii Curții Constituționale sunt independenți în exercitarea mandatului lor și inamovibili pe durata acestuia.“

În sesizarea formulată de grupul de deputați se invocă și încălcarea prevederilor art. 6 pct. 1, precum și a celor ale art. 9 pct. 6 și 7 din Carta europeană a autonomiei locale, ratificată prin Legea nr. 199/1997, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 331 din 26 noiembrie 1997, prevederi care au următorul conținut:

— Art. 6 pct. 1: „Fără a aduce atingere dispozițiilor generale prevăzute de lege, autoritățile administrației publice locale trebuie să poată stabili, ele însele, structurile lor administrative interne, în vederea adaptării acestora la nevoile specifice și asigurării unei gestiuni eficiente.“;

— Art. 9 pct. 6 și 7: „Autoritățile administrației publice locale trebuie să fie consultate, de o manieră adecvată, asupra modalităților de repartizare a resurselor redistribuite care le revin.

Subvențiile alocate unităților administrativ-teritoriale trebuie, pe cât posibil, să nu fie destinate finanțării unor proiecte specifice. Alocarea de subvenții nu trebuie să aducă atingere libertății fundamentale a politicilor autorităților administrației publice locale în domeniul lor de competență.“

II. 1. Examinând susținerile referitoare la neconstituționalitatea dispozițiilor art. 11 alin. (3) din lege, care prevăd obligația ordonatorilor principali de credite ca, „în limita cheltuielilor de personal și a numărului maxim de posturi [...]“, să aprobe „[...] statele de funcții, numai cu avizul Ministerului Muncii și Solidarității Sociale“ și să depună la Ministerul Finanțelor Publice un exemplar din statele aprobate, Curtea Constituțională constată că în realitate critica privește teza finală a textului, teză potrivit căreia „Aceste prevederi nu se aplică în cazul ordonatorilor principali de credite de la Camera Deputaților, Senat și Administrația prezidențială“. În motivarea criticii se susține că textul de lege încalcă principiul constituțional al separației puterilor în stat, precum și dispozițiile art. 79 alin. (1) și (2), art. 123 alin. (1) și (2), art. 125 alin. (1) și ale art. 143 din Constituție, prin aceea că nu exceptează de la obligația obținerii avizului Ministerului Muncii și Solidarității Sociale, în vederea aprobării statelor de funcții, alături de ordonatorii principali de credite de la Camera Deputaților, Senat și Administrația prezidențială, și pe ordonatorii principali de credite de la Curtea Supremă de Justiție, Curtea Constituțională, Consiliul Legislativ și Avocatul Poporului.

Din analiza criticilor formulate Curtea reține că autorii sesizării nu contestă dreptul legiuitorului ca prin legea bugetului de stat să stabilească volumul cheltuielilor de personal și numărul maxim de posturi pentru toate autoritățile publice, ci se consideră că textul este neconstituțional sub aspectul controlului asupra modului în care sunt respectate aceste limite legale la elaborarea statelor de funcții de către „Curtea Supremă de Justiție — ce reprezintă puterea judecătorească, Curtea Constituțională — autoritate

independentă, Consiliul Legislativ — organ consultativ de specialitate al Parlamentului și Avocatul Poporului“. Curtea observă, de asemenea, că nu se are în vedere faptul că există și alte autorități publice autonome și independente (cum sunt, de exemplu, Curtea de Conturi, Consiliul Concurenței, Consiliul Național al Audiovizualului).

Așa fiind, Curtea constată că nu poate fi primită susținerea potrivit căreia dispozițiile art. 11 alin. (3) din lege încalcă prevederile constituționale ale art. 79, art. 123, art. 125 și ale art. 143. Într-adevăr, aceste dispoziții constituționale reglementează caracterul, competențele și atribuțiile unor autorități publice, fără să prevadă însă scutirea lor de la îndeplinirea unor obligații legale, iar principiul legalității impune respectarea și aplicarea legilor de către toate autoritățile publice.

Cu referire la critica potrivit căreia dispozițiile art. 11 alin. (3) din Legea bugetului de stat încalcă principiul separației puterilor în stat, principiu neprevăzut *in terminis* în Constituție, dar care rezultă din modul de reglementare a organizării, a competențelor și a atribuțiilor diferitelor autorități publice, Curtea observă că separația puterilor nu exclude, ci presupune colaborarea autorităților publice. Or, echilibrul puterilor nu se poate realiza fără existența unui control reciproc, exercitat în cadrul limitelor constituționale și legale. În acest sens Ministerul Muncii și Solidarității Sociale este o autoritate a administrației publice centrale de specialitate și, în această calitate, în domeniul său de activitate, conform competențelor și atribuțiilor prevăzute de lege, asigură respectarea dispozițiilor legale de către toate autoritățile publice. În speță, Legea bugetului de stat pe anul 2001 prevede că statele de funcții pot fi aprobate, pentru fiecare autoritate publică, „în limita cheltuielilor de personal și a numărului maxim de posturi“. Așadar, prin stabilirea obligației de a obține avizul de specialitate al Ministerului Muncii și Solidarității Sociale se urmărește asigurarea încadrării în aceste limite legale, ceea ce semnifică exercitarea supravegherii într-un domeniu de activitate special, dar comun pentru toate autoritățile publice. O interpretare extensivă a autonomiei și independenței unor autorități publice ar echivala cu negarea îndreptăririi oricărui control de legalitate și de specialitate la aceste autorități publice. Ca urmare, stabilirea prin lege a obligațiilor de natura celor prevăzute în textul normativ criticat, precum și urmărirea respectării acestor obligații nu încalcă nici o dispoziție constituțională. De altfel, Curtea reține că prin lege se poate stabili exceptarea unor autorități publice de la îndeplinirea anumitor obligații sau de la controlul îndeplinirii lor, iar aceasta nu constituie o încălcare a prevederilor constituționale.

Față de cele arătate Curtea Constituțională constată că dispozițiile art. 11 alin. (3) din Legea bugetului de stat pe anul 2001 sunt constituționale.

II. 2. O altă critică de neconstituționalitate privește dispozițiile art. 30 alin. (4) din Legea bugetului de stat pe anul 2001 și constă în susținerea că repartizarea directă pe sectoarele municipiului București a unei părți din cota alocată municipiului București din impozitul pe venit încasat la bugetul de stat este contrară prevederilor art. 3 alin. (3), art. 136 alin. (1) și ale art. 137 alin. (1) din Constituție. Se motivează că sectoarele municipiului București nu sunt unități administrativ-teritoriale și ca urmare nu pot avea buget propriu care să facă parte din bugetul public național.

Examinând această susținere, Curtea constată că, într-adevăr, art. 3 alin. (3) din Constituție prevede că teritoriul este organizat „[...] sub aspect administrativ, în comune, orașe și județe“, dar nici o dispoziție constituțională nu interzice subdivizarea unor orașe care, în condițiile legii, sunt declarate municipii. Dimpotrivă, art. 120 alin. (3) din

Constituție stabilește că autoritățile administrației publice prin care se realizează autonomia locală „[...] se pot constitui și în subdiviziunile administrativ-teritoriale ale municipiilor”.

Așa fiind, Curtea Constituțională nu poate reține nici această obiecție de neconstituționalitate și constată că prevederile art. 30 alin. (4) din Legea bugetului de stat pe anul 2001 sunt constituționale.

II. 3. Obiecția de neconstituționalitate privește, de asemenea, dispozițiile art. 34, precum și anexa nr. 9a) la Legea bugetului de stat pe anul 2001. Se susține că aceste dispoziții, prin care se stabilesc limitele maxime ale numărului de posturi din aparatul propriu al consiliilor locale de la comune, municipii, sectoarele municipiului București și de la consiliile județene, sunt contrare principiului autonomiei locale, consacrat la art. 119 din Constituție, precum și prevederilor art. 6 pct. 1 și ale art. 9 pct. 6 și 7 din Carta europeană a autonomiei locale.

Examinând această critică, Curtea reține că principiul autonomiei locale nu include și absolvirea autorităților administrației publice locale de la obligația respectării legilor cu caracter general și valabilitate pe întreg teritoriul țării. În acest sens sunt dispozițiile art. 120 alin. (2) din Constituție, potrivit cărora „Consiliile locale și primarii funcționează, în condițiile legii, ca autorități administrative autonome și rezolvă treburile publice din comune și din orașe”, precum și prevederile constituționale ale art. 137 alin. (4), care stabilesc că „Bugetele locale se elaborează, se aprobă și se execută în condițiile legii”.

Curtea mai reține că dispoziția de lege criticată stabilește doar „Limitele maxime ale numărului de posturi din aparatul propriu [...]”, iar consiliile locale decid în mod autonom, în cadrul acestor limite maxime, asupra dimensionării aparatului propriu, în funcție de nevoie și posibilitățile locale specifice.

De altfel acesta este și sensul reglementărilor internaționale invocate de înșiși autorii sesizării. Astfel, art. 6 pct. 1 din Carta europeană a autonomiei locale prevede pentru autoritățile administrației publice locale posibilitatea de a-și stabili ele însele structurile administrative interne în vederea adaptării acestora la nevoile specifice și asigurării unei gestiuni eficiente, dar „Fără a aduce atingere dispozițiilor generale prevăzute de lege [...]”.

Pe de altă parte, Curtea constată că prevederile art. 9 din aceeași cartă, invocate de asemenea de către autorii sesizării, nu sunt relevante în cauză, întrucât pct. 6 al acestui articol prevede obligația consultării autorităților administrației publice locale „[...] de o manieră adecvată, asupra modalităților de repartizare a resurselor redistribuite care le revin”, iar pct. 7 din același articol interzice „[...] atingerea libertății fundamentale a politicilor autorităților administrației publice locale în domeniul lor de competență”.

În consecință și această obiecție de neconstituționalitate urmează să fie respinsă.

II. 4. Prin sesizarea formulată de grupul de deputați sunt criticate ca fiind neconstituționale și dispozițiile art. 41, art. 42 alin. (1) și ale art. 43 din Legea bugetului de stat pe anul 2001. Se susține că dreptul acordat Guvernului de a aproba prin hotărâre modificări în structură și între ordonatorii principali de credite, precum și dreptul Ministerului Finanțelor Publice de a aproba modificări în listele de investiții și de a anula credite bugetare aprobate prin lege încalcă prevederile constituționale ale art. 136 alin. (1), potrivit cărora „Formarea, administrarea, întreținerea și controlul resurselor financiare ale statului, ale unităților administrativ-teritoriale și ale instituțiilor publice sunt reglementate prin lege”, precum și pe cele ale art. 107 alin. (2), conform cărora hotărârile Guvernului „se emit pentru organizarea executării legilor”, așadar nu pentru modificarea acestora.

În legătură cu aceste susțineri Curtea constată că, potrivit dispozițiilor art. 137 alin. (1) din Constituție, care prevăd că „Bugetul public național cuprinde bugetul de stat, bugetul asigurărilor sociale de stat și bugetele locale ale comunelor, ale orașelor și ale județelor”, în domeniul exclusiv al legii intră numai stabilirea regulilor generale, de principiu ale administrării și ale întrebuințării resurselor financiare. O teză contrară ar însemna negarea dreptului autorităților administrației publice locale de a hotărî în mod autonom, potrivit legii, gestionarea și întrebuințarea resurselor financiare de care dispun. Prin lege se poate stabili ca autorități ale administrației publice să aprobe anumite modificări ale unor prevederi referitoare la întrebuințarea resurselor financiare alocate. Aceeași concluzie rezultă și din unele prevederi ale Legii nr. 72/1996 privind finanțele publice, așa cum sunt cele ale art. 3 alin. (1) teza a doua, potrivit cărora Guvernul, care exercită conducerea generală a activității executive în domeniul finanțelor publice, examinează periodic situația financiară și stabilește măsuri pentru menținerea sau îmbunătățirea echilibrului bugetar, cele ale art. 29 alin. (5), care stabilesc că în mod excepțional și pe baza justificărilor corespunzătoare se pot efectua, în cadrul bugetului unui ordonator principal de credite, virări de la un capitol la alt capitol al clasificății bugetare, precum și cele ale alin. (7) al aceluiași articol, conform căruii creditele bugetare aprobate la unele capitole pot avea caracter previzional, ele putând fi majorate prin hotărâri ale Guvernului dintr-o sumă globală creată în acest scop și care urmează să fie cuprinse într-o lege rectificativă.

Rezultă că în situația în care însăși legea împuternicește sau autorizează Guvernul ca, pentru reglementarea concretă a unor probleme punctuale legate de exercițiul bugetar, să opereze anumite modificări prin hotărâri ulterioare, acele hotărâri se emit pentru executarea legii, iar nu pentru modificarea sa.

Curtea mai reține că, în sensul acestor dispoziții legale, în temeiul art. 41 din Legea bugetului de stat pe anul 2001, Guvernul poate aproba prin hotărâre „modificări în structură și între ordonatorii principali de credite, cu încadrarea în nivelul total al intrărilor de credite externe [...], în funcție de derularea programelor de împrumut extern, aprobate potrivit legii”, pentru situații ce nu pot fi prevăzute cu certitudine la data adoptării bugetului, iar art. 42 alin. (1) din aceeași lege autorizează Guvernul să aprobe, prin Ministerul Finanțelor Publice, „modificări în listele de investiții, anexate la bugetele ministerelor și ale celorlalte organe de specialitate ale administrației publice centrale” numai „La propunerea justificată a ordonatorilor principali de credite, în funcție de derularea procesului investițional și de evoluția prețurilor”. În sfârșit, art. 43 alin. (1) din lege reproduce, de fapt, dispozițiile art. 41 alin. (1) din Legea nr. 72/1996 privind finanțele publice, care obligă ordonatorii principali de credite să analizeze „situația creditelor bugetare aprobate prin bugetul de stat” și să propună Ministerului Finanțelor Publice anularea acelor credite la care, „în baza unor dispoziții legale sau a altor cauze, acțiunile și sarcinile au fost ori pot fi anulate sau amânate”.

Față de considerentele expuse rezultă că și această susținere urmează să fie respinsă, Curtea constatând că dispozițiile art. 41, art. 42 alin. (1) și ale art. 43 din Legea bugetului de stat pe anul 2001 sunt constituționale.

II.5. În sfârșit, în sesizarea formulată de Curtea Supremă de Justiție se consideră că prevederile anexei nr. 3/04 a Legii bugetului de stat pe anul 2001, anexă privind bugetul Curții Supreme de Justiție, sunt neconstituționale, întrucât Parlamentul nu a aprobat amendamentul prin care aceasta solicita majorarea sumei alocate la capitolul cheltuieli de personal cu 20 miliarde de lei. Astfel, se apreciază că s-a încălcat principiul separației puterilor în stat, în

virtutea căruia Curtea Supremă de Justiție este îndreptătită să adopte singură bugetul propriu, precum și dispozițiile art. 51 din Constituție, referitoare la obligația tuturor autorităților statului de a respecta Constituția și legile. Se mai consideră că au fost încălcate și dispozițiile art. 16 alin. (1) din Constituție, referitoare la egalitatea cetățenilor în fața legii și a autorităților publice, întrucât, datorită insuficienței fondurilor alocate la capitolul cheltuieli de personal, judecătorii Curții Supreme de Justiție nu pot beneficia de indemnizațiile calculate potrivit prevederilor art. 13 alin. (1) din Legea bugetului de stat pe anul 2001, indemnizații de care beneficiază alte categorii de demnitari.

Examinând aceste critici, Curtea Constituțională constată că dreptul Curții Supreme de Justiție de a aproba în mod autonom propriul buget este stabilit la art. 65 din Legea Curții Supreme de Justiție nr. 56/1993, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 56 din 8 februarie 1999, iar nu de dispozițiile Constituției. Este adevărat

că prevederile legii organice sunt obligatorii la elaborarea unei legi ordinare, dar neacceptarea de către Parlament a unui amendament formulat în timpul dezbaterii proiectului Legii bugetului de stat nu constituie o îngrădire a exercițiului dreptului Curții Supreme de Justiție de a aproba bugetul propriu și nu aduce atingere autonomiei și independenței acestei autorități publice.

Curtea Constituțională nu poate reține nici susținerea referitoare la încălcarea prevederilor art. 16 alin. (1) din Constituție, care statuează egalitatea cetățenilor în fața legii, fără privilegii și fără discriminări. Aceasta deoarece, sub aspectul stabilirii indemnizațiilor lunare, Legea bugetului de stat pe anul 2001 prevede pentru judecătorii Curții Supreme de Justiție același tratament juridic ca și pentru alte categorii de demnitari.

Așa fiind, Curtea Constituțională constată că prevederile anexei nr. 3/04 la Legea bugetului de stat pe anul 2001 sunt constituționale.

Având în vedere considerentele expuse în prezenta decizie, dispozițiile constituționale invocate, precum și prevederile art. 13 alin. (1) lit. A.a), ale art. 17, 18, ale art. 19 alin. (1) și ale art. 20 din Legea nr. 47/1992, republicată, cu majoritate de voturi în ceea ce privește dispozițiile art. 41,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

1. Legea bugetului de stat pe anul 2001 a fost adoptată cu respectarea dispozițiilor constituționale privind legiferarea.

2. Dispozițiile art. 11 alin. (3), art. 30 alin. (4), art. 34, art. 41, art. 42 alin. (1), art. 43, precum și cele ale anexelor nr. 3/04 și nr. 9a) la Legea bugetului de stat pe anul 2001 sunt constituționale.

Definitivă și obligatorie.

Dezbaterea a avut loc în ziua de 25 aprilie 2001 și la ea au participat Lucian Mihai, președinte, Costică Bulai, Constantin Doldur, Kozsokár Gábor, Ioan Muraru, Nicolae Popa, Lucian Stângu, Florin Bucur Vasilescu și Romul Petru Vonica, judecători.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,

LUCIAN MIHAI

Magistrat-asistent,
Gabriela Dragomirescu

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

Regia Autonomă „Monitorul Oficial”, str. Izvor nr. 2–4, Palatul Parlamentului, sectorul 5, București,
cont nr. 2511.1–12.1/ROL Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și nr. 5069427282 Trezoreria sector 5, București (alocat numai persoanelor juridice bugetare).

Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 411.58.33 și 411.97.54, tel./fax 410.77.36.

Tiparul : Regia Autonomă „Monitorul Oficial”, tel. 490.65.52, 335.01.11/2178 și 402.21.78,
E-mail: ramomrk@bx.logicnet.ro, Internet: www.monitoruloficial.ro
